

Punktepunde

inri saar

*

sõõm meeleheidet rüüpeks ärkan vara
üll' tõmban kibedusest kangeks kulund rüü
hõlm valla, sõnatusest toas on palav
kui oimukohal tuikvel' nõuab süü

mind ahelaisse. end küll sidund ise
kui viimsest päevast lootes loobumist
ma püüdsin unustada endas minemise
ning pikendada elust joobumist

ei veel! ei kõhklust ebakõlas
mis valitud, kui sammuks sündis jälg
öö kuivatab mu kijas vargsi jalad
kui maa veel hiliskastest piisamärg

*

võpatan vara end
ärkvele mõttest
oled nii ligi
ja ligi ka jääd

hing huikab õõdesse
punutud tõkkest
noogutab südame
sõnule sääli:

tõuse end puhtaks
noist lootuste rüüdest
jalgadelt pühi kõik
ahelais teed

unusta lahkunu
järele hüüded
kuivata silmadest
kibedad veed

huikab ja väristab
kõhevil õlgu
päevale valla nii
sirutab käed

ühe vaid hommiku
jään talle võlgu
olen mil ligi
küll ligi ei jää

*

nägin Sind. Sa
eemalt paistsid vanem
kandes enesega kaasas ainsat
mind
olin oodanud Sind pikalt. nagu varem
siis, kui käimata veel oli
meie ring

nägin Sind. sääl
seisid, silla serval
liiga väsinud, et olla veel kord
noor
kuigi eemal, olin siiski Sinu kõrval
kuigi üksi, mälestustes
ikka koos

nägin Sind. ja
tundsin: meile parem
oli möödunud, küll vangistuses
hing
ära pöördusin, ju oleks olnud vale
hüüda enesega ühes
ainsat Sind

*

pelgalt uudishimust
pugesin Su põue
ainsal suvekuumalt
sügisesele ööl
ise
 ennast
 hüüdmast
kuulsin tagaõues
vihmaeelses põuas
hing kui pingul nõor
pelgalt Sina
minust
osa unus maha
vahuvalgeist pilvist
neelatades süüd
piisad
peitsin silmist
Sinu selja taha
lahkus sügis
kandes
põues ohvirirüüd